

odkazem též dle čis. 6 § 344 tr. ř. Podle znění zmíněné hlavní otázky přispěla prý stěžovatelka k úkladné vraždě, spáchané Janem Sch-em na jejím manželu Františku F-ovi tím, že mu umožnila otevřením dveří v kritické době přístup do dvora a do domu, jakož i rychlý útěk. Jednání to odpovídalo by však pojmu spoluviny a účastenství, jež by jedině přicházelo v úvahu pokud se týče usnadnění útěku — jen v tom obžalobou ovšem předpokládaném případě, že obžalovaná jednala úmyslně, ba, pokud se týče usnadnění útěku, že se s pachatelem o poskytnutou mu pak pomoc napřed srozuměla. Úmysl obžalované musel tudíž směřovati k témuž cíli jako úmysl pachatele Jana Sch-e, totiž k usmrcení Františka F-a (rozh. n. s. 3255). Tento zákonný skutkový znak, jenž jest výslovně obsažen v § 5 tr. zák., k němuž i § 137 tr. zák. poukazuje, musel vzhledem k jasnému znění § 318 tr. ř. býti pojat do hlavní otázky (srov. rozh. Löfflerova sbír. čís. 429). Stížnost má pravdu, že výrok porotců zjišťuje u obžalované Julie F-ové jen objektivní pomoc a nadržování k činu, že však z výroku není patrné, měli-li porotcové za to, že obžalovaná jednala v úmyslu, přispěti k usmrcení svého manžela. Opomenutí, o něž jde, je tím povážlivější, ježto obžalovaná důsledně se zodpovídala v ten smysl, že s usmrcením svého manžela nesouhlasila, a že i kritické noci pustila Jana Sch-e do domu v doměnce, že přichází za ní nebo že si jde pro tlumok a salám, a dvířka od zahrádky že nechala jako jindy otevřena proto, aby Sch. mohl rychleji utéci, kdyby se její muž probudil.

Čís. 4891.

Prodá-li komisionář zboží mu svěřené na úvěr, dopouští se zpronevěry jen, je-li mu takový prodej komitentem zakázán, nebo lze-li z okolností případu souditi, že se tak stalo proti intencím komitentovým, a (subjektivně) jedná-li v úmyslu, by komitent nedostal ani zboží ani výtěžek za ně, neb alespoň s vědomím, že komitent jich následkem jeho postupu nedostane.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Zm I 749/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 24. června 1933, jímž byl stěžovatel vinným uznán zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, dovolávající se číselně toliko zmatečního důvodu čis. 9 a) § 281 tr. ř., vytýká napadenému rozsudku, že neprávem shledal ve zjištěném jednání stěžovatelově skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák., ač připustil správnost obhajoby stěžovatelovy, že výtěžek za zboží Fridolínem V-em mu do komise dané v částce

5.792 Kč 40. h neodvedl Fridolínu V-ovi proto, že prodáv toto zboží rumunským podomním obchodníkům, prodejní cenu za ně dosud nedostal. Stížnost jest odůvodněna. Nálezací soud vychází z toho, že stěžovatel podle ujednání s Fridolínem V-em nebyl oprávněn, by zboží jemu do komise dané dále zcizoval na úvěr, a shledává již v tom, že stěžovatel přes to tak učinil, aniž firmě V. zboží toto ihned sám zaplatil, provinění stěžovatelovo ve smyslu § 183 tr. zák.

Tento právní názor je ve své všeobecnosti mylný. Jestli v povaze komisionářského poměru, že komisionář jest oprávněn zboží do komise mu svěřené prodati. Ovšem je při prodeji zboží jeho povinností, by peníze za ně stržené, jež jako svěřený statek nastupují na místo svěřeného mu zboží, odvedl komitentovi, pokud odpovídají cenám komitentem mu účtovaným; zadrží-li nebo spotřebuje-li peníze pro sebe, dopustí se, činí-li tak ve zlém úmyslu, t. j. u vědomí materiální protiprávnosti svého jednání, zpronevěry. Prodá-li však komisionář zboží mu svěřené na úvěr, neobdržel kupní cenu za zboží. Ta nenastoupila tudíž jako věc mu svěřená na místo svěřeného mu zboží a lze porušení svěřitelovy důvěry, jež jest podstatou zpronevěry, posuzovati jen s toho hlediska, zda již tímto prodejem na úvěr komisionář porušil svěřitelovu důvěru a učinil-li tak u vědomí protiprávnosti. Ve směru objektivním je toto porušení důvěry naplněno prodejem na úvěr, byl-li prodej na úvěr komitentem vůbec komisionářovi zakázán, po případě došlo-li ku prodeji sice beze zákazu komitentova, ale lze-li z okolností případu souditi, že se tak stalo proti intencím komitentovým. Ve směru subjektivním však lze i tu zpronevěru přičítati komisionářovi jen tehdy, je-li zjištěno, že při tom jednal v úmyslu, by komitent nedostal ani věc ani výtěžek za ni, neb aspoň s vědomím, že komitent jich následkem jeho postupu nedostane, čímž je pak naplněna složka vědomí protiprávnosti, pro zpronevěru u pachatele požadované. Není-li komisionáři při prodeji na úvěr zboží do komise daného aspoň toto vědomí dokázáno, je komitentovi jen soukromoprávně zavázán k náhradě škody z důvodu porušení smlouvy komisionářské.

S tohoto hlediska nálezací soud věc neposoudil a neučinil potřebných skutkových zjištění, takže odsuzující rozsudek je stížen zmatkem podle č. 9 a) § 281 tr. ř. právem vytýkaným.

Čís. 4892.

Ustanovení § 1 č. 3 nov. č. 3/1878 nebylo dosud změněno ani zrušeno; nestanovíc výsadu stavu advokátského, zabezpečuje především v zájmu obžalovaného řádné provedení zmateční stížnosti; netýká se ho ustanovení § 106 úst. list.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Zm II 460/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 18. listopadu 1933, jímž byla zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku téhož soudu ze dne 11. září 1933 zamítnuta.